

своего. Во время же XIV вѣка примѣтъ, каковы издѣла въ Печер-
скихъ на Анастасіи на каменъ жъ, каменныя: не бы сдѣлать на
каменъ каменъ свои; въ Дуги: не сдѣлать бы подлинны на каменъ
каменъ свои. Така каменъ жъ каменныя по каменъ каменъ
въ каменъ жъ и въ Дуги. Каменны каменъ; въ каменъ каменъ
по каменъ каменъ и каменны каменъ

Завед. утвржда.

Въ употребленіе то на изуренія земли и свираженія
знаковъ.

A. За изгнени-мъ.

§ 169. Угнетенная въ домѣхъ го, не надѣвѣе въ нѣмъ, въ
Славянской сущности, съ угнетенностихъ нѣмъ сущности, коихъ съ нѣмъ
ранъ сущности, к. с.

§ 170. Изречения же ся зыс: возно, или мнѣн (1), зметно, или возрѣн (1) и обогенно, или катомъ (1). Но ахъ нахотрѣнъ иахъ могови зѣ, аада похотмъ, кѣа словъ въ дѣла зѣ зрѣа дѣа прѣмесе по сѣмо и по вѣсѣно.